KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

35. AARG. 30. September 1919. Nr. 16.

Parti-Politik i Dansk Kvindesamfund.

I en i sidste Nr. af „Kv. og Sf." optagen Artikel „Prøven" af Fru Gyrithe Lemche var bl. a. angaaende Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Embeder (særligt Præste-Embeder) anført følgende:

„Der er talt fra Kvindeorganistionens Side om at rette en Henvendelse til Regering og Rigsdag for at hindre, at Kvinder udelukkes fra de kirkelige Embeder, men Modstandernes Partier vil med Rette gøre gældende, at Kvinder selv paa Rigsdagen har dømt i denne Sag. Den Sag, som rettelig burde være en Kvindesag, er dermed bleven en Partisag, og en Henvendelse til Rigsdagen fra Kvindeorganisationens Side vil nødvendig blive en Haandsrækning til bestemte Partier. Nej, det eneste Kvindesagens Venner har at gøre, er at tage Lære af Nederlaget og ruste sig til at tage det nye Slag, som vil komme."

Denne Udtalelse forekommer det os nødvendigt at tage op til nøjere Betragtning.

Meningen med den maa være, at D. K. ikke skulde kunne fortsætte sit Arbejde for sine vigtigste Opgaver, saa snart det har vist sig, at ikke *alle* Rigsdagens Partier tager *samme* Stilling til vore Krav — alle *for,* eller alle *imod.*

Hvis blot et enkelt Parti, eller som her, en Del af et Parti, tager Afstand fra en bestemt Del af vort Krav, saa skulde de danske Kvinders Organisation dermed være tvunget til at indstille sit Arbejde for at faa sine Hovedkrav gjort til Lov — af Skræk for a komme til at *støtte eller modarbejde bestemte politiske Partier!*

Men hvad maa *Kvindesagen* sige til en saadan Opfattelse?

Ter Kvindesagen lade sig blænde af denne Skræk, lade Hænderne slippe Arbejdet og tabe endog sine nærmeste Maal af Syne?

Maa ikke Kvindesagens ansvarlige Forkæmpere energisk tilbagevise en saadan Tankegang som bestemmende for Kvinde-Organisationens Veje og Midler?

Jo — ganske ubetinget!

Naar Kvindesagen har rejst sin Fane for Arbejdet for Kvinders Ligestilling med Mænd, kan den naturligvis ikke sænke Fanen og svigte Kravet, fordi et eller flere politiske Partier eller Dele af saadanne kunde tænkes at ville tage os til Indtægt. hvis vi arbejder videre. Kravet om Kvinders Adgang til Embeder og Hverv lige med Mænd maa holdes uden Sideblik til, *hvem* eller *hvormange* der er Modlige højt, Arbejdet fortsættes lige energisk, ganske standere deraf. Vi har rejst Kravet som et *Retfærdighedskrav,* og det bliver det ved at være, ganske uden Hensyn til, hvem der støtter det, og hvem der gaar imod. D. K. maa fortsætte sit Arbejde, indsende sine Andragender, Resolutioner, Protester og Forslag, ganske uden ængstelige Sideblikke til højre eller venstre — ganske *uden partipolitiske Hensyn!*

Thi hvad vilde Konsekvensen blive af at følge den af Fru Lemche givne Anvisning?

At D. K. havde sat sig selv ud af Spillet i alt Lovgivningsarbejde — *af Hensyn til de politiske Partier* —, at D. K. skulde tie, i sit Blad, paa sine Møder, i sine Udvalgsindstillinger om enhver Sag, hvorom der var Uenighed mellem de politiske Partier — *af Hensyn til disse.* Kun under ganske spe-